

HOS RUT PÅ SKOGEN HAR TIDEN STÅTT STILLA...

ARVIKA **VF** Långt inne i storskogen ett par kilometer från både grannar och närmaste väg i Gunnarskog bor Rut Nygren, 64 år, ensam i sin stuga sedan ett 25-tal år. Det innebär att hon helt enkelt föredrar att leva utan nutidens bekvämligheter trots alla umbäranden och strapatser som det för med sig.

Till hennes stuga leder endast hennes egna fotspår i den djupa snön och det gäller att se sig för så man inte kommer in på något av alla de älgspår som korsar hennes gångstig.

I sin stuga har Rut Nygren vare sig elström eller telefon. Bränsleförsörjningen klarar hon själv genom att dagligen hugga och släpa hem den ved som behövs från den närbelägna skogen.

Vatten har hon i en källa ett 50-tal meter från stugan, men i vinter har den källan sinat ett par månader. Då har Rut Nygren sökt sig ut i skogen efter vatten genom att hugga upp vattenhålor i den tjälade marken där det funnits vatten i myrmarkerna.

Det nämnda är endast några glimtar av Rut Nygrens tillvaro. Det ska heller inte förtigas att det besök som VF härmed gjorde hos henne också var förenat med en del fysiska påfrestningar. Även om den djupa snön smält ihop en del av mildvädret.

Det gällde att trampa rätt i hennes fotspår. På en del ställen gick det rätt så bra, på andra ställen gick det sämre. Ibland halkade vi vid sidan om spåren och då bar det rätt igenom

snötäcket som fortfarande var rätt så djupt här och där.

VILSELEDANDE ÄLGSPÅR

På ett par ställen fick vi studera gångspåret särskilt noga för att inte gå fel. Gångspåren såg nämligen ut att dela på sig. Vid närmare studier visade det sig dock att det endast var en älgstig som korsade Rut Nygrens fotspår. På sina ställen hade

Ved hugger Rut i alla väder. Inte ens när kvicksilvret kröp ner mot minus 40 avstod hon från vedhuggningen och insamlandet av bränsle i skogen.

även älgarna och hon använt samma stig där den slingrar sig fram i en rätt så kuperad skogsferiäng.

På ett par ställen ligger även kullfallna träd över stigen som det gäller att kliva över för den fortsatta vandringen i Rut Nygrens fotspår. I båda ändar av sin stig har Rut satt upp skyltar

med vädjan till skidåkare att inte åka i hennes spår. Skidspår i gångstigen gör det nämligen åtskilligt besvärligare att gå där.

Gångstigen på ett par kilometers längd har Rut Nygren nu liksom många vintrar tidigare trampat upp själv i den mån hon inte kan gå på skaren frampå värdkanten. Det är hennes enda kommunikationsmöjlighet med yttervärlden och därmed anser hon med all rätt att hon bör ha sin "väg" för sig själv.

RUT PÅ VEDBACKEN

När vi slutligen letat oss fram bland älgspåren står Rut Nygren på vedbacken och håller som bäst på att klara vedförsörjningen för dagen. Det gjorde hon även förra gången när VF hälsade på. Det var snöintern 1966 när snön låg meterdjup kring hennes gråa stuga.

Den gången drog hon fram råbjörk från skogen som hon först fällt och sedan släpade hem i ett rep över axeln i snömassorna. Nu höll hon som bäst på att hugga upp en torrgran som hon också släpat hem från skogen.

Det torde därmed inte vara någon överdrift att konstatera att hon vintertid ägnar större delen av dagarna för att klara sin bränsleförsörjning. För Rut Nygren förefaller dock inte någonting vara omöjligt.

Sin bränsleförsörjning klarar hon nämligen på egen hand sedan många år. I vinter har ju inte snön legat lika djup som den gjorde under snövintrarna på 1960-talet. Däremot har ju kylan varit så mycket mera ihållande.

NÄRMARE MINUS 40

Under nyårshelgen uppmätte hon 38 grader kallt utanför stugfönstret och därmed räknar hon själv med att det säkerligen var 40 grader nere vid den närbelägna bäcken.

Många gånger har kylan legat på 25–30 grader när Rut Nygren gått till skogen för att klara vedfrågan för dagen. Något problem med kylan förefaller hon ändå inte att ha. Det är jobbigt att släpa hem vedklumparna från skogen och därmed håller hon även kroppsvärmen uppe.

I vinter har även Rut Nygren haft vattenproblem. Hos henne finns det ingen vattenledning

som kan frysa, men däremot har vattnet i källan ett 50-tal meter från stugan frusit bort. Under ett par månaders tid har hon inte haft något vatten i sin källa. Det kom igen först i samband med mildvädret i början av mars.

Rut Nygren har även klarat vattenförsörjningen på egen hand när källan sinat. Då drog hon iväg till skogs efter vatten.

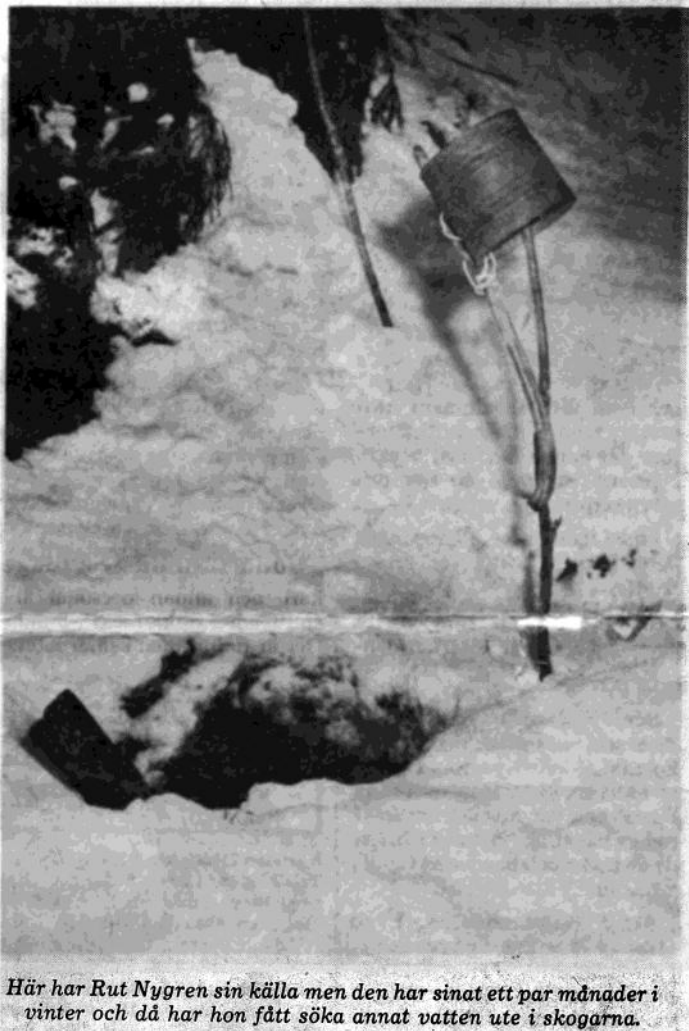
Här slingrar sig Rut Nygrens gångstig fram till hennes stuga ett par kilometer inne i stor-skogen.

Efter alla år i skogen har hon nära nog på känn var det kan finnas vatten.

Därmed tog hon yxan och högg upp hål i den hårdfrusna marken på lägre belägna platser i skogen och kunde på så vis finna vatten som ibland fanns 100-tals meter från hennes stuga.

Ett sådant vattenhål har hon för övrigt huggit upp i en svacka efter den stig som hon använder när hon måste ner till bygden för att hämta mjölk eller proviant. Bredvid vattenhållet har hon då hängt upp en gammal kastrull som hon använder att ösa upp vattnet med.

När kylan var sträng fick hon hugga upp isen för varje gång hon skulle hämta den lilla vattenskvätt som kunde finnas att tillgå. Frågan är väl om inte älgarna också passat på och

Här har Rut Nygren sin källa men den har sinat ett par månader i vinter och då har hon fått söka annat vatten ute i skogarna.

kalasat på vatten i hennes vattenhål allt emellanåt.

Rut Nygrens lilla gråa stuga på ett rum och kök står där i sitt ursprungliga skick. Orörd av moderniseringar och varje slag av bostadsförbättringar. På utsidan av ena gaveln finns fortfarande stegtrappan upp till det lilla vindsutrymmet även om det förefaller mindre rådligt att använda den.

Tidens tand har ju även tagit sin tribut på stugan i övrigt med följd att den inte är dragfri precis. Säkerligen har rumstemperaturen legat långt under det normala under den stränga kylan som varit rådande i vinter.

På en direkt fråga medger även Rut Nygren att det kanske varit is på vattenhinken även inomhus om mornarna när kylan var som värst. Klagar för kylan för egen del gör hon dock inte. Det skulle inte vara Rut Nygren det.

GALLERI I FARSTUN

I farstun har hon sitt eget lilla konstgalleri med en sirligt utformad samling av olika formatjoner som naturen själv skapat. Det är delar av trädstammar och andra växter jämte vackert formade stenar som hon plockat

hem från skogen under årens lopp.

I stugan har hon sina allra närmaste vänner. De tre svarta kattorna som utgör hennes sällskap i ensamheten. Det är gammelmattan Jessi som har 19 år på nacken samt ungdomarna Villrik och Kessi. De håller för det mesta till i spisvrån, där den bästa stugvärmen finns.

När Rut sätter sig vid spisen och pysslar med kaffepannan vill även kattorna hålla sig väl framme. Då trängs de om att sitta i hennes knä eller på hennes axlar. Det går inte att ta miste på den ömsesidiga vänskap som råder i stugan. När det börjar skymma på blir det även utgångsförbud för hennes svarta vänner. Dem är nämligen Rut Nygren långt mera rädd om, än om sig själv.

Ett par gånger i veckan måste hon ner till bygden för att hämta mjölk. Hon har närmare en halvmil till sitt "mjölkställe", varav ett par kilometer på den gångstig genom skogen som vi tidigare gett en bild av.

Så där en gång i veckan måste hon även till affären och proviantera. Då har hon ungefär en mil till närmaste affär. Även då får hon kånka hemåt med maten åt både sig själv och kattorna på den slingrande skogsstigen.

När VF hälsade på henne förra gången för 13 år sedan låg snön meterdjup. Då gick hon ovanpå skaren så gott det gick med följd att det allt emellanåt bar igenom så långt benen räckte och väl det.

I vinter har inte snön legat lika djupt, men däremot har kylan ofta legat omkring 30-gradersstreck. För Rut Nygren förefaller dock inga strapatser vara övermäktiga.

Under de 25 år hon klarat isoleringen och ensamheten i sin stuga har hon aldrig varit sjuk. I varje fall inte värre än hon klarat alla strapatser som är förenade med hennes ensliga tillvaro.

Det torde även kunna konstateras att hon inte är någon belastning för landets energiförsörjning. Det enda i den vägen hon förbrukar är ju de fotogenskvättar som behövs till den lilla fotogenlampan. Bränsleförsörjningen klarar hon till största delen med sådant bränsle som aldrig skulle bli tillvarataget om inte hon släpade hem det från skogen.

Till sist en förklaring. Anledningen till att vi inte angett närmare var Rut Nygren är

Vid spisen får Rut Nygren hålla till en stor del av dygnet för att hålla någorlunda varmt i sin stuga. Där trivs även hennes kära vänner kattorna bäst.

hemma är respekten för hennes bestämda vilja i detta avseende.

— Du får ge fan i att skriva så skojarerna hittar hit, säger Rut med skärpa. Då rycker jag öronen av dej. Det var nära hänt för dej förra gången. Nu hoppas undertecknad klara öronen den här gången också och samtidigt bevara vänskapen med Rut på skogen och hennes kattor.

När vi lämnar hennes stuga i skymningen och letar oss fram på hennes knaggliga stig känns det närmast som vi gjort besök i något av en helt annan värld.

**Text & Foto:
SVEN JOHANSSON**

Fotogen är det enda bränsle Rut använder sig av. Den används bara till fotogenlampan. Hon måste vara ett fynd för energispar-kommittén.

Hon är vän med dom vilda djuren

ARVIKA **VF** För att ge en någorlunda rättvis bild av Rut Nygren eller Rut på skogen måste det även konstateras att hon framför allt är de vilda djurens vän. Förra gången **VF** hälsade på hos henne hade hon även en mink som allt som oftast gjorde besök i hennes stuga.

Den höll för det mesta till i finrummet, men den gjorde även visiter i vedlåren intill köksspisen. När vi nu frågar Rut efter minken berättar hon att den plötsligt blev borta. Den blev väl offer för de här "tjuvjaktvårdarna", säger Rut.

Medan vi dricker kaffe berättar hon även att hon haft en hare med särskilt fina ögon som brukade ta sig en siesta i hennes farstu. Det hände även att den ställde sig på bakbenen utanför köksfönstret och tittade in i stugan.

Älgarna har hon ju också inpå knutarna där de bl a snoppat av de unga aspträden kring hennes källarkulle. Rut berättar även om älgen "Källoxen" som hon brukade ha en och annan prat-

stund med när hon hämtade sitt vatten vid källan samt "Trava-roxen" som det inte var riktigt så lätt att komma till tals med.

Hon berättar vidare med vemod om djurtragedier som hon sett spåren efter i skogen.

När vi befann oss på vedbacken small även några skott ute i skogarna och det tycker inte Rut Nygren om. Hon anser nämligen att skogens djur har samma rätt att leva som andra varelser.

Därmed är hon även en hängiven förespråkare för att även skogens djur ska få vara i fred. Det hävdar nämligen Rut Nygren på det bestämdaste även om det inte är andra än djuren ute i hennes omgivning som lyssnar på hennes förmaningar.

Rut Nygrens stuga där hon bott allt sedan barnsben.